

یکی از بهترین نقش‌هایی که رابین ویلیامز در آن درخشیده است؛ نقش یک ربات است در فیلمی با عنوان «مرد دویست ساله». در این فیلم، یک ربات خانگی به نام اندرو (رابین ویلیامز) تلاش می‌کند که انسان شود. طی دو قرن، اندرو سعی می‌کند تابیش از یک ربات باشد و به عنوان یک انسان به تأیید قانونی برسد و زندگی کند. چالش‌های این گونه فیلم‌ها که تعدادشان هم کم نیست، ایجاد فهم درباره میزان تحولی است که با رشد تکنولوژی در نسبت انسان با این امور ایجاد می‌شود. حالا یا خودش را به شکل شورش ربات‌ها و تکنولوژی‌ها نشان می‌دهد یا تلاش آنها برای این‌که مثل انسان با آنها برخورد شود.

خیلی سختش نکنیم ما همین امروز با موجودی به نام هوش مصنوعی طرف هستیم که تقریباً دارد هر روز ما را شگفت‌زده‌تر می‌کند. این یعنی یک نگرانی تاریخی که انسان باید چقدر دست تکنولوژی را برای رخنه کردن در گوشه و کنار زندگی‌اش باز بگذارد؟!

البته مشکلات ساده‌تری هم با تکنولوژی داریم. فرض کنید در اینترنت به دنبال یک ویدئوی سرگرم‌کننده گشته و سرانجام در سایتی آن را می‌یابید، توقع شما این است که این ویدئو به سرعت باز شود و شما سریع ویدئو را مشاهده و از آن لذت ببرید، ولی داستان و روال کار این‌گونه پیش نمی‌رود! بسیاری از وب‌سایت‌های ویدئویی مانند یوتیوب، معمولاً دارای ویدئوهایی با حجم‌های بالا هستند و اگر شما بخواهید یک ویدئو با کیفیت بسیار بالا ببینید باید کمی صبر کرده تا ویدئو بارگذاری شود. تحقیقات نشان از آن دارد که این زمان برای بسیاری از افراد عذاب‌آور است و نمی‌توانند این چند ثانیه یا چند دقیقه کوتاه را با آرامش گذرانده تا فیلم بارگذاری شود. این موضوع باعث خشم و عصبانیت در افراد می‌شود و همین موضوع روی انسان تأثیر منفی گذاشته و آستانه صبر را نیز کم می‌کند.

این مثال و خیلی چیزهای دیگر ما را بر این داشت که در این شماره از نوجوانه به همین موضوع بپردازیم. این شما و این نوجوانه‌ای از جنس جدال انسان و تکنولوژی.

تکنولوژی؛ نعمت فرصت‌ساز

مریم نقیان

اصفهان

تکنولوژی یک فرصت‌سودمند به شرط داشتن فرهنگ استفاده از آن است. لباسشویی، تلفن همراه، چاپ، اینترنت و... نمونه‌هایی از تکنولوژی‌های اطراف ما هستند. درست است این روزها نوجوانان و جوانانی از تکنولوژی ضربه خورند و دچار آسیب‌های مختلف در زمینه‌های متفاوت شدند، اما این اتفاق به دلیل منفی بودن تکنولوژی نیست بلکه به این دلیل است که شاید ما فرهنگ استفاده از آن را ندانیم. گاهی پدران و مادران داشتن تلفن همراه را برای فرزندان خود اتفاقی ناگوار می‌دانند. این پدر و مادران می‌توانند به جای نگرانی‌های بی‌مورد به فرزند خود، نحوه استفاده درست از تلفن همراه را بیاموزند. در ضمن اگر رابطه دوستی بین پدر و مادر برقرار باشد، نظارت بر نوجوان به راحتی صورت

می‌گیرد و او دچار مشکل نخواهد شد.

امروزه زمان استفاده از تکنولوژی و آینده پیشرفته و موفق هم نیازمند وجود تکنولوژی است در نتیجه تکنولوژی یک نعمت خواهد بود نه تهدید.

فرستی که برخی والدین آن را برای نوجوان خود خطرناک می‌دانند، مانند همان فضای مجازی و داشتن تلفن همراهی که در رابطه‌اش صحبت کردیم. این والدین نمی‌دانند فرزندشان از این رفتار آنها تا چه اندازه ناراحت می‌شود.

والدین دلسوز و مهربان! تکنولوژی امروز برای نوجوان این نسل خطرناک نیست. امروز با استفاده از اینترنت فرزند شما می‌تواند در کانون گرم و امن خانواده به آموزش بپردازد، نوجوان شما می‌تواند با فعالیت سالم در صفحات مجازی حتی درآمد کسب کند و...

همان‌گونه که تکنولوژی به ما کمک کرد لباسشویی داشته باشیم و با آن در مصرف

شلم شوربا و کاجی‌ای خوشمزه

یاسین آقایی

تهران

من یک نوجوانم. کافی است نگاهی به چشمانم بیندازید، آنگاه می‌توانید ذوق فراوانم را که به تلخی، آرام آرام بلعیده می‌شود، ببینید. من پیشرفت را دوست دارم. چیزهایی مدرن و تازه را می‌پسندم. من به نسبت آنها تغییر می‌کنم. فناوری هم از همان‌هاست که نمی‌توانم چشم رویشان بگذارم. می‌خواهم بدانم، می‌خواهم آینده را لمس کرده و زندگی کنم. من نوجوانی هستم که با کرونا زیسته؛ به کمک فناوری، من در کلاس‌های آنلاین چیزهایی آموختم، می‌خواستم بدانم ولی دانستن مجازی میسر شد. زندگی‌ام فقط به چیزهایی غیرقابل

لمس بسته بود. این دانستن برای من به مانند در گرانبهایی است که باد برایم به ارمغان آورده، در حالی که همه‌مان به خوبی می‌دانیم: بادآورده را باد می‌برد. نمی‌دانم رفت یا نرفت، اما در نظرم هیچ‌گاه وجود خارجی نداشت، مجازی بود. من آن دوره را مجازی زیستم. من نرزیستم بلکه فقط زنده

ماندم. اگر واقعاً توانایی حذف مسئله‌ای از تکنولوژی برایم وجود داشت، فقط آرزو داشتم که کمی حقیقی بود. فقط می‌خواهم لمسش کنم، به سمت بینی برده و بویش کنم، تکانش داده و بشنومش که شاید مانند صدای توخالی، صدای دریا بدهد. دیدنش برایم کافی نیست. می‌خواهم مزه‌اش را بچشم که شاید بدانم این شلم شوربای غیرقابل پیش‌بینی چه هست و چه خواهد شد. می‌خواهم دانسته و

آب و زمان صرفه جویی کنیم، تلفن به ما کمک کرد تا عزیزانمان در دوردست در ارتباط باشیم و... که امروز به نیازهای اساسی ما تبدیل شده‌اند. باید بپذیریم که تکنولوژی یک نیاز و فرصت است نه یک مشکل و تهدید. بله، تکنولوژی فرصتی است که فرصت‌های دیگر را در زندگی برای ما ایجاد می‌کند.

همراه این دانایی زیستش کنم. حال حقیقت هرچه باشد تلخ یا شیرین، مهم نیست؛ حداقل باشد! به قول قدیمی‌ها: کاجی به از هیچی.

جدال تاریخ انسان

فرهود عباسی فرد

تهران

حکایت انسان در طول تاریخ و ایجاد پدیده‌ای به نام تکنولوژی، گسترده است؛ آنچنان گسترده که انسان و تکاملش را باید به قبل و بعد از تکنولوژی تقسیم‌بندی کرد. تکنولوژی همان راه نوین و شگفت‌انگیزی است که انسان باتوجه به غریزه و هوشمندی ذاتی‌اش ایجاد کرد تا زندگی را آسان‌تر و سرعت انجام کارها را سریع‌تر کند. تا اینجا همه چیز خوب است؛ انسان توانسته تکنولوژی را فرصتی بشمارد برای تمایزش با تمام موجودات عالم، آنچنان که توانسته با همین تکنولوژی بر بُعد زمان و مکان نیز احاطه پیدا کرده و هر ارتباطی را به هر شکلی بین آدم‌ها برقرار کند.

حکایت از یک جایی به تهدید تبدیل شده که تکنولوژی جای ابزارها و پدیده‌های طبیعی را گرفت،

یعنی به جای آن‌که آن پدیده‌ها را آسان‌تر و لذت بخش‌تر کند؛ به طور کلی حذف و کنار گذاشت. این به خودی خودش می‌تواند بخشی از تکامل انسان باشد و بدون هیچ‌گونه مشکلی اما داشتن حس، چیزی است که انسان را به آن چیزی که باید، تبدیل کرده؛ همان حسی که توانسته معجزه عشق را بیافریند و دو جنس کاملاً مخالف را همدم یکدیگر کند، توانسته با برقراری ارتباط و دوستی و تعامل فیزیکی، بین دو آدم با تضادهای بسیار، همکاری و مشارکت ایجاد کند. انسانی که تا دیروز در ابعاد مختلف بیان، شنوایی، نوشتار، تبادل حس و عواطف، با یکدیگر به پیوند رسیده‌اند حالا توسط تکنولوژی به حالت تک بعدی خود رسیده‌اند؛ بُعدی که فقط ما را در یک پیام، تصویر یا صدا خلاصه و مهم‌ترین دارایی ما را به عنوان یک موجود بی‌اثر کرده؛ داشتن حس، حسی که ما را به جدال بین فرصت‌ها و تهدیدها در ادامه تاریخ، همپاری می‌کند و...

ناامید نیستم ولی...

محمدپارسا اشرفی

تهران

باید خوب بدانیم که خارج شدن از مدار تعادل زیان به بار می‌آورد. همیشه نوشتن از میحت تکنولوژی همراه است با این کلمات: افراط و تفریط. مطالب و برنامه‌های زیادی ساخته و پرداخته شده تا به ما گوشزد کند استفاده درست و بجا از تلفن همراه، لپ‌تاپ، فضای مجازی و... به چه صورت درست است و اگر به اندازه مورد استفاده قرار نگیرند، چه خطرات و آسیب‌هایی گریبانگیر ما خواهد شد. اما چرا اثری که باید را نداشته‌اند؟ چرا همچنان گشت‌وگذارهای بی‌اساس و بی‌برنامه در فضای مجازی رایج است؟ گویا تکنولوژی برای مردم ما تبدیل به یک تهدید شده تا فرصتی برای استفاده مفید و کاربردی. قرار نیست آیه یاس بخوانم یا خواننده این متن را از مردم و عادات‌شان ناامید کنم، اما بیایید قبول کنیم برای من به عنوان یک دانشجو و شهروند مدام سوالات

این چینی پیش می‌آید که چرا فرهنگ استفاده از تکنولوژی را نداریم؟ وقت‌مان را پای چه محتواهایی هدر می‌دهیم؟ آیا یاد گرفته‌ایم از هوش مصنوعی یا هر امکان نو و خلاقانه‌ای که تکنولوژی در اختیارمان قرار می‌دهد در راستای پیشرفت و توسعه علم استفاده کنیم؟ ما از فرصت‌های تکنولوژی بیشتر برای ساخت تفریحات سطحی و مقطعی استفاده کرده‌ایم. برای شوخی و خنده. به نظر می‌رسد فرصت‌های وسیع و عجیب و غریبی که تکنولوژی فراهم کرده و کشورهای دیگر از آن به بهترین شکل بهره‌برداری می‌کنند، برای ما زیاد موضوع بحث نبوده و ما به فرصت‌های اندکش برای ساخت محتواهای غیرفاخر اکتفا کرده‌ایم. ترکیب مقوله‌ای به نام تکنولوژی و مردمانی از سرزمین ایران باید به اتفاقات مفید برای این مرز و بوم منجر شود.

